

***Amor e tempo liso* de X. L. Méndez Ferrín: os textos, a censura e
Darío Xohán Cabana**

***Amor e tempo liso* by X. L. Méndez Ferrín: the texts, the censorship and
Darío Xohán Cabana**

Anxo Angueira

(Universidade de Vigo / angueira@uvigo.gal)

Data de recepción: 02/10/2024 – Data de aceptación: 01/11/2024

Grazas ó arquivo da familia de Darío Xohán Cabana puidemos acceder a dous valiosísimos orixinais de *Amor en tempo liso*, obra citada en diversas ocasións polo propio Méndez Ferrín como antecedente de *Con pólvora e magnolias*, como así sen dúbida é e podemos comprobar agora. A información destes dous documentos que hoxe damos a coñecer é imprescindible para entender a xénese, politicamente accidentada pola censura franquista, dun libro capital na obra do noso autor e da poesía galega contemporánea, pero tamén para entender mellor a relación entre el e Darío Xohán Cabana.

Un dos orixinais, baixo a epígrafe «AMOR E TEMPO LISO – SIRVENTÉS – Ferrín» (cfr. Apéndice A), está da man do autor e contén textos mecanoscritos e algún manuscrito. Contén os seguintes poemas, todos con algunhas variantes a respecto da súa publicación posterior, como: «Señoras do pasado», «Momento último», «Erguede, dixo Safo», «quero que meus amigos de ferro e dinamita», «confucio atravesouse antre os dentes de mao» (manuscrito), «sentarame ben chorar nista noite», «posicións de amor en homenaxe» (título corrixido polo manuscrito «posturas pra copular en homenaxe» e asinado tamén á man por Heriberto Bens), «bóveda en otero», «atópome coa testa contra o muro», «diante de compostela de outros días» (en versión ben distinta da que despois foi publicada e da que aparecen tamén uns versos manuscritos) e, finalmente, o «sirventés pola destrución de occitania» (asinado por X. L. Méndez Ferrín), que contén correccións autógrafas e probablemente é copia similar á enviada a Suíza para ser editada por Roi Xordo en 1975.

O outro orixinal de *Amor e tempo liso* forma parte dun cartafol en cuxa epígrafe reza «AMOR E TEMPO LISO – FERRÍN – mecanografado DXC – Expte censura 1973» (cfr. Apéndice B) e que inclúe efectivamente un informe da censura asinado o 8 de xullo de 1973 por Joaquín Rodríguez Toubes, Delegado Provincial en Lugo do Ministerio de Información y Turismo. Nel contéstase a solicitude de Manuel María, que tamén se inclúe, e enuméranse os versos, estrofas e poemas que o censor indica que non poden ser publicados. Esa páxina remata con esta nota: «Excepto la parte final, el libro es de un barroquismo extraño». Manuel María pretendía publicar esta obra na colección Val de Lemos de Edicións Xistral. A editorial do poeta monfortino non estaba obrigada a esta «consulta voluntaria», dado que tiña número de rexistro, pero aínda así cremos que o fixo por precaución: Ferrín había

pouco que saíra da prisión logo da condena por outro orixinal, *Os corvos, a figueira e a fouce de ouro*, que lle fora requisado en 1969. O texto está mecanografado por Darío Xohán Cabana, como xa o de Roás nos explicara no seu discurso de ingreso na Real Academia Galega: *De Manuel María a Ferrín: a grande xeración* (2006: 27).

[...] eu lin *Con pólvora e magnolias*, que daquela se chamaba *Amor e tempo liso*, varios anos antes de imprimirse, e deillo a ler a Afonso Pexegueiro e a algúns máis; aínda posúo o exemplar que me deu Ferrín, con algúns poemas manuscritos, que eu pasaría a limpo na Lexicón 80 de Edicións Castrelos con varias copias por papel carbón. Ademais, eses poemas recitáronse clandestinamente –por min e por outros– en moitas ocasións, e publicábanse en diversas follas. A historia literaria deses anos non se debería escribir sen ter en conta a transmisión mecanoscrita, a comunicación en lecturas públicas ou privadas e as publicacións máis ou menos clandestinas, moitas delas, infelizmente, quizabes esquecidas ou perdidas para sempre. Nin tampouco, dito sexa de camiño, sen coñecer a historia dos premios literarios, que alguén debería ir pensando en facer.

Esta versión preparada para a súa publicación en 1973 e que non pasou a censura en seis dos seus poemas contén algunhas diferenzas coa versión anterior de *Amor e tempo liso*. En primeiro lugar achamos unha cita que encabeza o conxunto, tirada do *Diálogo dos mortos* de Luciano: «Tántalo: –Iste é o meu castigo, que a miña alma esteña sedenta coma si fose corpo». A cita foi logo recuperada en *Era na selva de Esm* (2004). A continuación encabeza a obra un poema novo, a «Epístola a Darío», que con variantes se recolleu tamén nesa obra. Observamos igualmente que se omitiron os versos finais que contiña «diante de compostela de outros días» e que estaban na seguinte páxina, polo que o remate é o coñecido a partir da edición de 1976: «primavera coutada ferros foron». O mecanoscrito de Darío Xohán Cabana contén algunha anotación súa e ó final indícase que esta é a 3ª copia da obra. Tamén ten á man un «NO» da censura sobre os poemas «Epístola a Darío», «momento último», «sentaramen ben chorar nista noite», «Posturas pra copular en homenaxe», «atópome coa testa contra o muro» e «Sirventés pola destrución de Occitania».

Como pode observarse ou deducirse, as peripecias que están detrás da xénese de *Con pólvora e magnolias*, e só coñecemos unha parte, son múltiples. Hai toda unha aventura creativa e editorial a partir de *Amor e tempo liso* na que interveu a censura e na que participaron os amigos Darío Xohán Cabana e Manuel María, neste caso, pero que tamén acaba tendo relación coa emigración galega en Suíza, onde Carlos Díaz (Edicións Roi Xordo) edita en xaneiro de 1975 o *Sirventés pola destrución da Occitania* (sic) e en maio dese ano tres poemas na revista *Rego*: «Diante da Compostela doutros días», «Sentaramen ben chorar nista noite» e «Bóveda en Otero». No caso de Darío Xohán Cabana observamos unha fonda e aberta implicación no libro primitivo do que el considera o seu mestre, que pola súa banda lle dedica un longo poema prologal nesta primitiva versión. O discípulo defendeu, coma no texto citado, a importancia da cultura dos mecanoscritos e recitados deste tempo e foille desde logo ben fiel á mesma cando publicou en 1987 o seu libro de sonetos *Amor e tempo liso*.

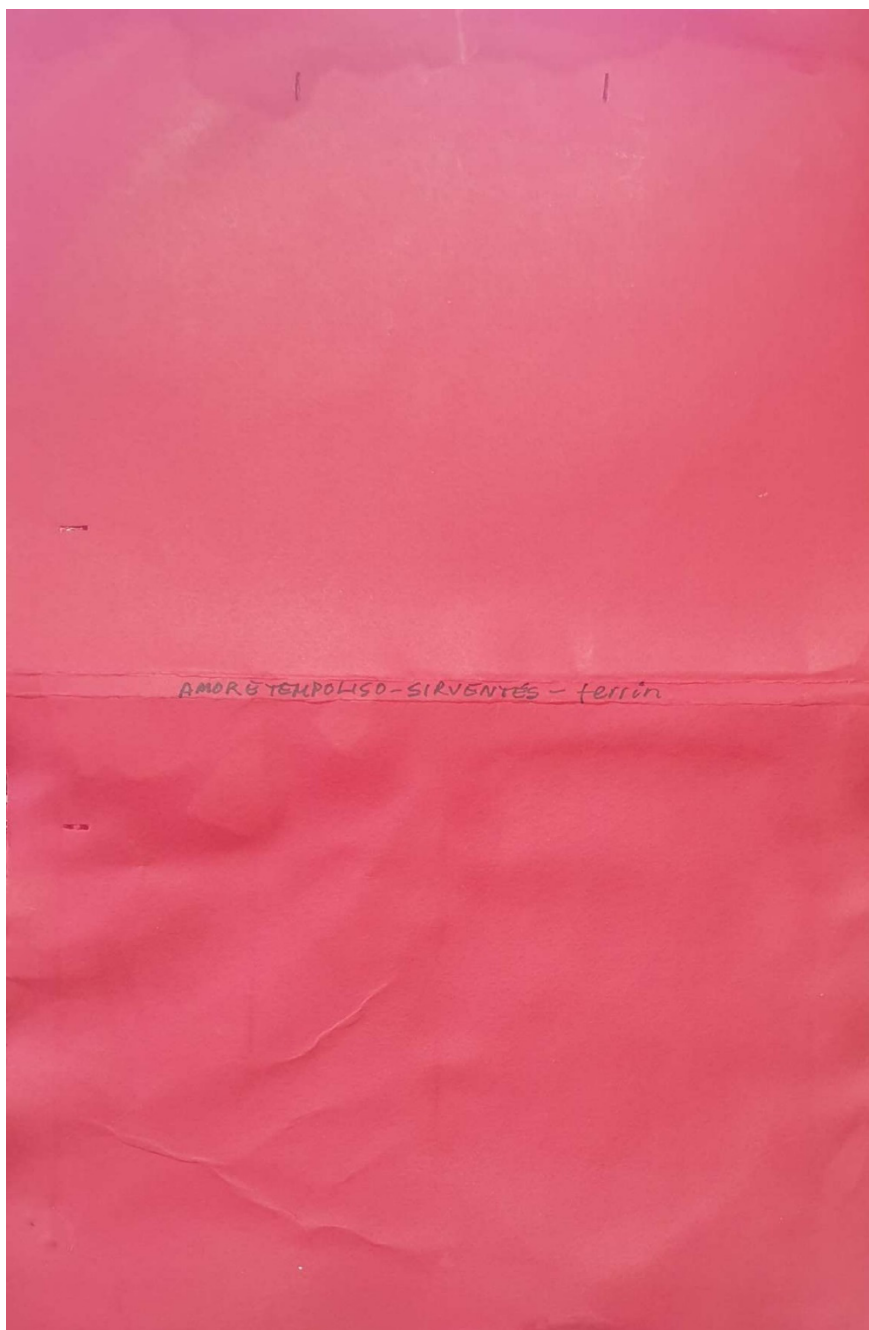
De todo o anterior tamén observamos que o corpus central de *Con pólvora e magnolias* está conformado por este seu antecedente, preparado para a edición xa a mediados de 1973. No seu inicio, sen a «Epístola a Darío», engadíronselle os poemas «En Compostela pode un home», «Podería chamar agora», «Saudemos a morte», «Esta é a folla», «Veleiquí a man alongada na» e «Estás como caída». No final, sen o «Sirventés pola destrución de Occitania», inclúense o «Triste Stephen» e o «Reclamo a liberdade pró meu pobo». Tamén cabe destacar que se suprime o «Bóveda en Otero».

Con pólvora e magnolias é considerado o primeiro libro que se editou en Galicia sen a previa «consulta voluntaria», que realmente era prescritiva. Fíxose na Imprenta Minerva de Santiago e baixo o selo Rompente a finais de 1976. Contínha un paratexto de Alfonso Pexegueiro a modo de presentación ou prólogo impreso nas lapelas. A edición foi financiada polo propio autor, que non atopou editorial, segundo el mesmo confesa en entrevista a Mar Mato no *Faro de Vigo* do 26 de xuño de 2011. No colofón do libro reza o seguinte:

Iste libro compúxose en Linotipias Marín de Vigo e terminouse de estampar en Imprenta Minerva de Santiago o 15 de Novembro de 1976. O montaxe e impresión correu a cargo de Carlos Delgado, Luís Mariño ocupouse do diseño gráfico e Armando L. Guerra dibuxou o anagrama de ROMPENTE.

Con pólvora e magnolias, que tivo unha reedición ós dous anos, en novembro de 1978, foi concibido como libro obxecto, cun formato moi particular de 18 x 20,5, capa acartonada en amarelo escuro, follas de papel de estraza e tipografía que imitaba precisamente a das máquinas de escribir dactilográficas daqueles anos. Dalgún xeito, o deseño de Luís Mariño reivindicaba para o libro esta cultura da poesía vinculada ós mecanoscritos da que, como vimos, nos falaba Darío Xohán Cabana, poeta que tivo a Ferrín por mestre e que gardou para todos nós con fidelidade os orixinais mecanoscritos e manuscritos de *Amor e tempo liso*, que logo el á súa vez mecanografou e preparou para enviar á censura e que hoxe presentamos para que iluminen a accidentada xestación de *Con pólvora e magnolias*.

Apéndice A

[Dereitos de autoría dos facsímiles: X. L. Méndez Ferrín e herdeiros/as de D. Xohán Cabana.]

señoras do pasado

" Non prince on a les dam's du temps jadis qu'on peut "

Georges Brassens

liq.
e quixenvos moi tristemente a todas
as forades rápidamente eu (un pouco).
unha luz nos lugares do estremecemento
e tardes coma rodas de bronce, interminables.
Poderosas mañás de rexurdimento e ollos no chan, de amor outido.
e quixenvos moi escasamente a todas
porque nas regandixas de eu caben ourizos e sufrir é amor
e nada para o tempo que destroi os ourizos.
e quixenvos (queréndome) coma un río que fose
dos meus ollos a vós, as tidas e perdidas,
límitrofes do amor, esquencidas pra sempre.
e quixenvos autente, e case non vos quixen
entre tanto artefacto, construción, mala pedra,
enviagados nas cousas coma lentos navíos que mainamente esbaran.
chamo por vosoutras, nomes apenas tatuados
no valeiro e no fume, e reclamo ise espacio
que deixáchedes e que cecais é globo (de lume e desespero).
señoras do pasado, damas investigadas a través dos ensoños
sobre cabalos nidos, inmóviles no outono de antano, sin bris mesmo,
merci por un crepúsculo, ou cecais algún beixo
ou polos poderosos erguementos do sangue, ou por sorrisos líquidos
a carón da magnolia.
quixenvos lenemente, e mesmamente fúchedes capaces
da captura dun anaco de sombra de min, e fíquei menos.
inútil ista ollada por derriba do tempo que me outorga silencio,
escamas, arruínas, borralla, meus ronseles. ~~www.vedo.vv~~
quixenvos fuxidío, oh amigas de antonte,
meu espantoso espello niste solpor que vence.

MOMENTO ÚLTIMO

"Oíame, miña Señor amada? "

Cunqueiro

¿Sintes, miña señor amada, niste intre das trompetas do adeus como a amgolia cobra un matiz espantoso e ven a tristeza do mundo a pórseme no pubis?

¿Notas como a caída do verán sobre as illas e sobre das correntes do mar que fora limpo arrómbame con forza e desfigura o xilgaro, oh miña señor deixada?

¿Oíame, miña señor odiada, cómo se perde ~~wentw~~ o vento entre as miñas pestanas e cómo se me abren pozas verdes nas mans e pódense ver nelas petroglifos de morte?

¿Decátaste de que a tristeza da despedida era antes da despedida e que teño ollos de non ter ollos e de que o perdo todo, miña señor perdida, antes de ser perdida ?

¿ Ves, miña señor de fume, miña señor de vento, miña señor de cinza, como sedas e ~~wentw~~ e vasos e pedras de silencio, e libros que non houbo, e sorrisos mentidos atravesan o ~~wentw~~ espléndido aire diste crepúsculo, convégnos a loito?

Por que morro a cada intre e mórres, miña señor de rápidos intres tamén perdidos, sinalo algunha cousa no fondal dos teus ollos, pedra cecais ou rosa, e ao avanzar das sombras pérdome en min e pérdote, e declárote miña, e un tempo novo empeza.

¿ Decátaste, miña señor querida, que un tempo novo mítanos e que o meu corpo enteiro navegarei nas turbias augas do teu recordo?

Erguede, dixo Safo,
 máis alto o teito pra min, o esposo,
 porque vou entrar dacabalo no tálamo e no escuro
 e necesito espacios coma cortes de gando moi grandísimo
 pra conter todos os dentes, o estremecer luar, as carantoñas,
 o cair da mañán
 sóbor dos ollos da miña esposa odiada.

Ven, Cipria, dixo Safo
 e amor conturboume o mesmo fígado
 cáseque coma o vento retumba polo monte na oliveiraw
 e quero que padezas o meu ventre sen luz
 e me manteñas amado,armado,irto,azul ~~vvv~~
 polo segredo do esgotamento, espada.

Friaxe, dixo Safo,
 púxose no corazón dalgúns paxaros coma morte ou lenzo
 de perecer, e fiqui pombo,
 crisantemos de pedra ou tua ausencia, estando.

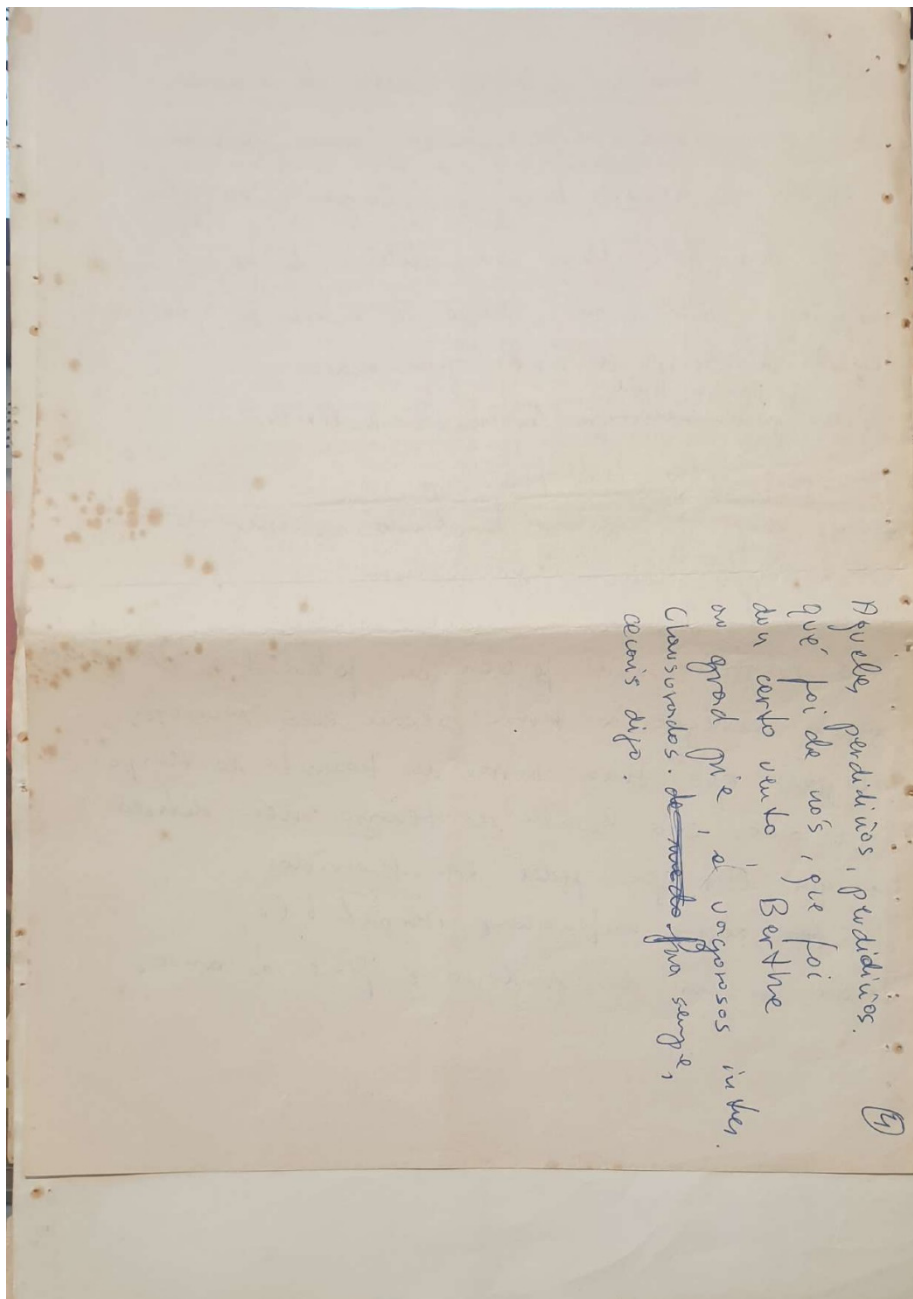
Máis branca que o leite, dixo Safo,
 e permitiu que che vira lanzal coma unha égoa
 porque cada mañán déchesme un fillo de lume e desespero
 e grande ourizo.

Istas son, dixo Safo,
 as cinzas tuas, oh morta antes das bodas,
 e nos vermellos leitos do crepúsculo xacen xacintos, broa, duros, doce¹
 camelios derrotados para sempre.

¹ «Remata o verso con "doces", o "s" está mesmiño na beira e xa desgasto» (comentario de Alexandra Cabana Outeiro).

quero que meus Amigos de ferro e dinamita,
non collidos, que perden os ollos e o pubis moitas noites
deteñan un intre paso e puño coma meu señor confucio heráclito
atravesándose antre os dentes do Pastor do Leste.
Meus Amigos poseedores de ferro xunta o pubis
deteñan o valeroso puño coma meu Señor Nadador
e digan derramando os ollos no Pai Miño:
" así pasan todas as cousas". E despoixas
os meus Amigos con facianas e corpos esguíos de fouce
sóbor dos lentos ríos pretendan acelerar mundo pra nós
ee voltan sóbor do peito e concéntrense en núcleo escuro e puño.
A determinación de chorar non impida a fouce
e o puño dos meus Amigos debruzados sóbor dos ríos
cos corpos esguíos coma fouces, navíos señan ollos esbarantes
no Pai Miño, que brila confucio heráclito atravesado
nos dentes do Pastor do Leste e quero que os meus Amigos
de ferro non collido disparen dinamita sóbor do río
nunha festa que celebre o paso dialéctico de todas as cousas do mundo
co corazón do home, meu Amigo, que entempla o río
sin fin e sin principio, Algúns sin nome, algúns ou dinamita,
poñan fe coma fouces da Fonmiñá hastra a Guardia.

Confúcio atravessou entre os dentes de ouro
 e disse com hieráclito, meu senhor, "asim pasou
 todas as cousas". Logo os alcapentes naquela
 seram dos mil flores compostelais de nadel
 supeto o vento virou, e trouxo ise audiar de nubes cegas,
 encol de Serra de Outes, por acaso.
 Quero ^{por a firme} ~~poer~~ ~~as~~ ~~pe~~ da minha historia
 con gauebotas, loes foxidias,
 e un longo confúcio contemplando o devalar do novo
 melia polos caneiros de noutora.
 o conxunto dos xenerosos meus mestres
 me xulquen unha fe ues os febuentos despois
 sexon entregais a terra, sexon eles xenerosos
 seipom que ^{eu} tiña horror do transito do tempo
 que amor era horror do tempo non delido
 e que eles fun fidel aos decorridos
 das ~~temi~~ ~~augas~~ ~~confuianza~~, irrepetible,
 coma un can de palheiro e fiel ao amo.

Sentaríame ben chorar nista noite
 poñerei irlandia vilanova dos infantes ~~duas~~ rosas no ferrol de ferro
 e os teus ollos infideles no gume do crepúsculo
~~www howwww~~ intentarei poñerme diante de min por unha vez
 e deixar nas portas bandeiras esfarrapadas pimentel e sirgos rotos
 sentaríame moi ben chorar e unha paipa
 daríame ise ton o'casey cando fillos de carne miña e non de pedra pómez
 desfánse en abalorios antre os dedos
 sentaríame moi ben un arreguizo en leito de metal e só
 sei considero entendo e nembargantes
 a botella de docísimo augardente de non ser home xunto á man
 sentaríame moi ben descarregar horror e certa insania
 porque teño un cabalo que nunca tiven e iste crepúsculo
 sentaríame ben diante dos ollos cóbregas e detalles de acibeche
 que digen son eu só pérdome cinza desesperado vento foula
 sentaríame chorar polo meu pasado eu coma alabastro
 ergueito ~~noswww~~ abrentes illa louvada de cristal cunheiro
 naturalmente naturalmente sentaríame ben paipa e alcohol
 doces entregues cousas chinas enquistadas lacas e como sedas e cerdeiras
 e o negro fondal do viño que perdemos onte
 sentaríame de azul o que non digo
 chorar e contemplar no teito horrendo que se comba e creba
 presenza impar de partes tuas que xamáis me deches
 e súpeto tremendamente macstiofain onda a miña aldea e os amigos
~~wwwlamanduwww~~ ou calquera cousa rompida e moi veciña
 reclamando cecaís nai~~y~~ ou patria celta ou simplemente pedra
 without usura certos mediodías
 calquera cousa do que non ten sombra
 digo que irmáns non teño nista noite
 digo que estou a chorar só coma quen canta
 e cego o canto contra o gran silencio que estala e trai un tiro no ban-
 / dullo

Posturas para copular en homenaxe

posicións de amor en homenaxe

ponte de luz, carbón, pólvora, e ollos
negros de nenos mortos cravados nas saas do pazo.

ponte de corazón, ladrillo, fósforo
con cincocentas espirais pra lle chegar ao verde cume i escusa-
/das sedas.

ponte de mar, estrondo, primavera
e mans estremecendo o vaso, amante, no que cantan sedes doutro tempo.
ponte de contemplar, amor, antigamente
e docisimamente e perder como vidas vellas e tirar coa chaqueta
/cada día.

ponte de ponte; ponte, amiga, en ponte
estrangulando o río no que muxo e urro con carballos, follas.
ponte para saír a saia nova
e tan cursi polo xardín naceránnos nos ollos luas, vésporas e un
/xerriño de mel.

ponte de costas, natural e lume
negro polo baixío conmooveráche os dentros con arruallo vivo sin
/ vivir en min.

ponte de pel de aña, de cunho, de homebreiro
penedo do crapúsculo atal coma unha caixa de música ou cerdeiras.

ponte de frío, ponte estatuaría
e cada embate será líquido inmóvil, abril de xade, nódoa de ~~alabastro~~
/ alabastro.

ponte de recurrir, ponte de língoa
e unión, trebón, carne polo discurso, verbas como panascos ~~orballados~~
/ orballados.

ponte de viño, en fin, e de cabazo
e teñamos, amor amor, unha fogaza candeal e ollos pra fitar o
/ lume bo e a morte.

HERIBERTO BENS

bóveda en otero

"ao lonxe a voz do amigo que perdemos
soa ceibe na baruda carballeira"

"Otero Pedrayo"

ao lonxe a voz do amigo que perdemos
soa ceibe na baruda carballeira
ao lonxe a voz do amigo en carballeira
voz que perdemos ceibe lonxe wamigo
ao lonxe ceibe en voz a carballeira
lonxe do amigo que perdemos soa
do amigo a voz baruda que perdemos
na carballeira soa ceibe lonxe
lonxe de amigo voz e que baruda
carballeira perdemos soa ceibe
amigo que perdemos carballeira
que lonxe en voz e que baruda soa
do amigo ceibe que perdemos lonxe

atópome coa testa contra o muro.
convócome a min mesmo coma quen olla un pozo.

volta un nen^{de lume}o perdido
por sáas~~vwuww~~, por pasigos ~~vw~~ brancos
tráxico, con tatuaxes nas meixelas
e lumes pequenos en cada dedo.

voltan tempos ourizo de reptar e disparos
de angurias decoradas por cregos e trompetas
~~vwuww~~ estampas, e desfiles, e o tempo que se para.

Lucen asombros, fórmanse estalidos, arredondéanse lombos
e mamai dime algo tremendamente pedra
que me pon no meu sitio.

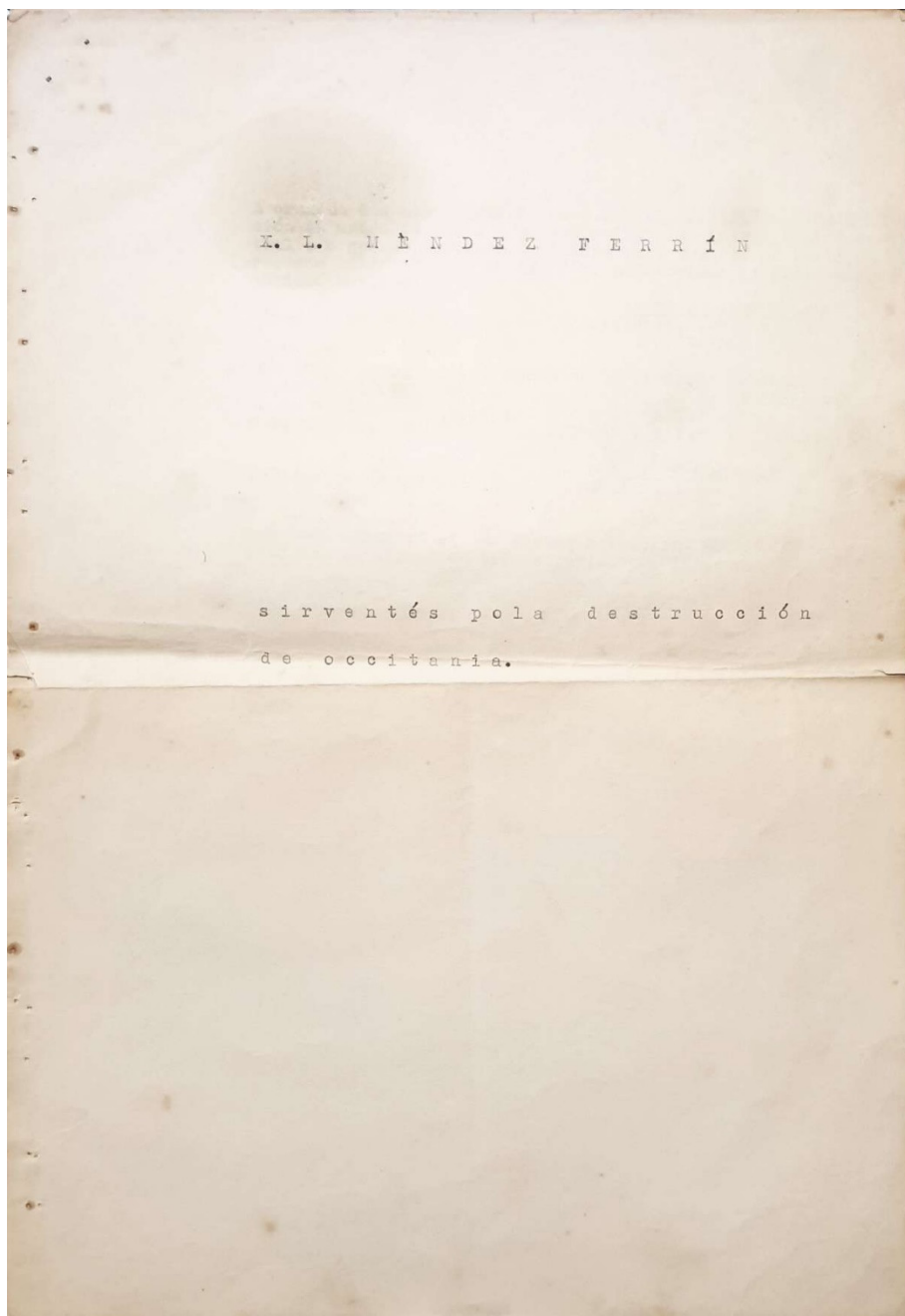
retorna agora o ira da ira, o tremendo wintre
en que perdín os ollos e fixenme acibeche, cactus e pedra alumbre
equedeime en ourense
fitando con horror iste rio do tempo.

diante de compostela de outros días

" ¿ lembrádesvos
como, no río, batíamos os remos
contra a corrente que non deixaba avanzar? "
mao tse-tung

digo cecais
con cecais boca de nada
digo onde
estades agora tempos
docisamente de antano calo e digo
por acaso Berthe-au-grand-pie
con abusivos zapatos e canela de sirgo
navegando a rua nova
estremecida a mesma fronte do mencer
digo cecais
con ira tempo area río
mansamente da estatura dun gómito
mirade niste espello
dunha rua esquina clausurada
zona de xa non ser perdida albada
mirade oh vellos
perdidos acosados aferrados
cecais estrela cecais intre
de estrela
única cousa do universo detida
sóbor da torre que digo
estrela única detida sóbor da torre
e un balbordo de brétema
descorréndose dende o centro do cor
amor estabas
cecais digo estabamos ~~en~~ medios
mortos lugar aquela noite
sin cordón buligante torpe tida
digo cecais
digamos vellos somos
idos sin ter chegado
percuramos un salto en cego insulto
que nos precipitou sóbor de gumes
inhóspitos de anís
apaixoados digamos ho digamos
como perdimos hora
lumo lanza como Berthe
pasou e cun airiño
stotil compostelana sombra perecemos
e renacemos outra
volta ~~wn~~outros.
digo cecais non digo
viño verba con chumbo e con
arrastres e perdemos
en voltas en espiral en espavento
primavera coutada ferros foron

dispostos belamente e nos dixeron
que cecais como e cando podiamos
digo por todos e digamos
aqueles perdidíños perdidíños
qué foi de nós que foi dun certo
vento berthe-au-grand-pie e vagorosos intres
clausurados pra sempre
cecais digo.

A cruzada dos albixenses, no século XIII, significou a destrución da unidade occitán. A invasión francesa da Occitania central e o seu xunguimento ó dominio real puxeron un termo ó proceso histórico que tendía á transformación de Occitania en sociedade nacional.

Pierre Fougeyrollas

("Os pobos de Francia", en "Grial", Vigo, 1969, núm.26)

Dès 1213, la défaite de Muret et la croisade de Simon de Montfort avaient porté une grave atteinte au développement de la civilisation du Midi: à partir du XIVe siècle, le français commença peu à peu à y devenir l'idiome officiel.

Édouard Bourciez

("Éléments de Linguistique romane", Paris, 1923)

Simon de Montfort et ses Francs écrasèrent dans le feu et le sang une civilisation très supérieure à la leur.

Guy Héraud

("L'Europe des Ethnies", Paris, 1963)

Il est évidemment plus commode... de se consacrer au folklore et à la poésie, que de soutenir la lutte pour l'indépendance nationale occitane qui aura des conséquences d'une immense portée révolutionnaire...

François Pontan

("La nation occitane", Avignon, 1969)

1

Dende o corazón
de aceiro
do tempo
e dende
a máquina de realizar
mundo pra nós,
do corazón
do país dos barcos e das altas penedas
e dos homiños aldraxados que serán homes alzados,
mollo o canto no odio a Francia-de-Mortport,
no odio das armas victoriosas de Francia-de-Inocencio,
no odio ós cristianísimos exércitos de Francia-Über-alles,
e digo, oh xentes de meu:
ESCOTTADA A HISTORIA DA MASACRE.

I

Primeiro era Occitania
- oh, oh, ma tanto amado!-
xurdindo como apóutigas en cen pes frolecidos.
(Lumumba repousaba
no corazón dormido dos humildades servos).
~~Oh~~ Oh, como o sol humano
escachaba a estabular, monseal caligrafía morta!
Oh, como a palabra de cotío abría
en lume os corazóns afeitos a odiar os prados únicos do mundo!
Ha de Dios, que a palabra ~~wwwwww~~ AMOR
- maldizoada -
erguíase leda, coma un cendal na punta dunha lanza!
Corrupción, Corrupción,
que os homes non castos pronuncian os vocables,
diste mundo (dialecto de Provenza: Lat. Vulg. ~~wwwwww~~ VEC'IU > Vielh).
Alerta eclesía, clas, clan, que novas
palabras relativas a istos eidos ~~wwwwww~~
de ~~wwwwww~~ Guyena, Provenza, Languedoc, Auverña
afirmar ser apenas doce amargue
marteiro, xogo, éstase acó embaixo!
(Dormitaba Fidel Castro
contido nos ~~www~~ ollos húmidos da fame do servo.)
Lado foi o despertar
da aristocracia que apartou as sórdidas
teas de arafia e amou as alboradas!
~~wwwwww~~ Sñer, dona, Rimbaud
de Vaqueiras - "altas
undaz que venez suz la mar"-, Guilhem
de Poitiers, Rudel, Daniel, Borneil, Peire Vidal,
estrelecidas lapas de ~~wwwwww~~ amador
por enredar tan só: cansó, xoguete,
pastorela antre froles, - "vos sopei
prendes m'al vostre, servidor" -, castelos
(~~www~~ mala pedra), ~~www~~ Unha festa
do carallo era toda aquela terra
que limita coa zoca no oriente alpino
e coas landas do medo polo oeste!

Fremoso coma un docel
era iste mundo.
Non hai "homo viator" nin wmiseria de home.
Vivamos pra servir Señor
e pra escoitar reiseñor
e recibir, se cadra, algún peñor!
(Aguanta, servo, camarada, déixaos

GUARDAR
LO
LARZAC

2

que amolezan no canto mentres nos chega a hora!)
 Algaros toleiróns,
 aves de touca e limpas
 garcetas loiras que alcumían almeas!
 librados e ricaces,
 fragmentados, deitados, aparvados,
 señores de Occitania, primeiro año
 sacrificado ó deus de USA-FRANCIA!
 (Agarda, servo. Tío Ho
 vixila. Tente, corazón escravo.
 Virán, virán os días!)

Henr Mendez Ferni
 H. B.

II
 Domino Pape
 Santissimo patri suo et domino Innocentio divina
 providentia summo pontifici, ~~Mendez Ferni~~ miseram
 tione divina Auriensis Poeta cum debita devotione
 salutem.

Inocencio-III-Reich, fillo de sete lobas
 con alvaraz no cu, lagarto arnao,
 Chiang-Kai-Chek con sotana, alias
 François Torquemada Duvalier, marqués
 de Guernika, curmán da Anti-persoa,
 dí, pantasma nefando, qué aboitor
 de orgulo che trabou na gorxa, que
 esperma-de-~~HITLER~~ querer-ser-aniquilando
 che fecundou os ollos e as palabras?

Sabías ben que era
~~viva~~ cándida rebelión de vida nova
 o que alampaba os ollos albixenses!
 Oh, perfectos, puros, sorridentes, limpos toleradores da rosa!
 Rosas pra vós, pra semprey
 nos voaós ~~vivos~~ nomes esquecidos nas terras de Oc tritísimas.
 A ialma é luz.
 O mundo e a carne borralla son, que non luz.
 Amemos a Deus, que borralla non é, que é luz.
 Oremus,
 humildemente louvemos a un Deus sin igrexa
 acocchadiño na nosa ialma en luz.
 (No corazón aterecido de Auverña
 ía xerminando a confusión cordial
 de Camiliño Torres.)

Toliños,
 erexes fremosísimos de Albi,
 pó de volvoreta,
 non rozábade-lo chan cos vosos pes escravos.
 Pombas de carne traslúcida,
 choupíns místicos
 abrollados no esterco da miseria,
 línguas de lapa,
 (cagalumes tremendo en cada ollo),
 aniquilados de Occitania, ~~cameradas~~ amigos,
 pó
 xa
 só.

VIVA ADOLF HITLER! VIVA SIMON DE MONTFORT!
 Viva a cultura eclesiástica (e maila "lateinisches Mittelalter")!
 (31 escaso
 tolerarémola doce língoa de Roldán
 e as palabras armoniosas de Mio Cid Boina Verde.)

FIN

UNIDADE
 LOITA
 POBO
 AGORA

((revolución))
 ((nacional))
 ((popular !))

(3)

DIFUSÃO DE
BIBLIOTECA DE
AMÉRICA CENTRAL

ENVOI

Viva a Santa Cruzada
e viva a Cruz Gamada !
Levaremos a TE na punta da espada.

III

-Irmáns amantísimos na ortodoxia francófona,
Bonaparte é Deus?
-Si padre. -Xohana de Arco é Deus?
-O Despotismo Ilustrado é Deus? -Si padre.
-Si padre.
-Hai entón tres Deuses?
-Non padre, son tres glorias francesas distintas
e unha soa República Unha e Indivisíbel verdadeira.
(Jacobíns,
tecnocratas,
comunistas de palleiro,
neo-rexionalistas,
qué agardades
pra recollé-la palabra de ferro de CHE
e fundirvos co pobo de Occitania?)

IV

Triste está a patria de Peire Cardenal.
Pedra é o ollo do bon Labrador.
Frio é o alento do escravo da terra.
A morte pousa nas cortes desertas.
Compañeiríños curvados,
pequenos homes vencidos sobre os que medra o xasmín
como un estigma!
Oh, irmáns misérrimos, de ceito destellado!
Pobo de aló- e de acá- coa forza antiga
bascirada do vento.
Bocas vellíñas de moscatel, onde
"li mirau souñ crebá" dende hai ben tempo!
Soio quedades vós fronte ó enemigo...

RESCOM NAS FÁBRICAS E NOS VALLES DE OCCITANIA
A CONSIGNA DE VIDRO E DINAMITA:

Érgase a liberación coma un chapeo
de lume sobre a patria do traballo.
Recompónase o rostro escaurido
da imaxe maternal.
Executor: o pobo que non morre
~~typewritten~~ (campesíños, obreiros, mariñeiros)
co puño pecho alzado.

I eu
dende o corazón
de aceiro
do tempo compartido,
Occitania (Vietnam que ha ser),
dende a máquina de realizar
mundo pra nós,

Apéndice B

[Dereitos de autoría dos facsímiles: X. L. Méndez Ferrín e herdeiros/as de D. Xohán Cabana.]

DELEGACION PROVINCIAL
DEL
MINISTERIO DE INFORMACION Y TURISMO

De: DELEGACION PROVINCIAL.-N.5.

COPIA
DE
ARCHIVO

Ciudad,
fecha
y ref."

LUGO; a 8 de Julio de 1973 JGR.

4713
9 7 73

Vista su solicitud sin fecha, recibida en esta Delegación Provincial con fecha 15 de junio interesando consulta voluntaria a la edición de la obra - "AMOR E TEMPO LISO", de la que es autor Xosé Luís Méndez Ferrín, dentro de la colección VAL DE LEMOS, esta Delegación Provincial aconseja la no publicación de la mencionada obra, muy especialmente en lo que se refiere a los poemas titulados: "EPISTOLA A DARIO", "MOMENTO ULTIMO", "SENTARAME BEN CHO RAR NESTA NOITE", "POSTURAS ERA COPULAR EN HOMENAJE", "ATOPO- ME COA TESTA CONTRA O MURO", y la parte de "SIRVENTES POLA DESTRUCCION DE OCCITANIA".

Dios guarde a V. muchos años.

EL DELEGADO PROVINCIAL,

Joaquín R. - Toubes .

*Incluye Epistola a Dario
mecanografiado por D. A. C.*

A:

Sr. D. Manuel M^{te} Fdez. Teixeira-MONFORTE DE LEMOS(LUGO)

MINISTERIO DE I. Y TURISMO
D.G. Cultura Popular y Es-
pectáculos.
Ordenación Editorial.

Expt. Núm. 5173

Ilmo. Sr.:

El que suscribe, Manuel María F. Teixeira
con domicilio en Munifre de Lemos, Calle Robert Bessande
Número 43, en representación de la Edit-
rial XISTRAL, solicita CONSULTA VOLUNTARIA
prevista en el art. 4º de la Ley de prensa e Impren-
ta, de 18-3-66 (B.O. Estado del 19) para la obra:
TITULO AMOR E TEMPO LISO
AUTOR: Nombre Xosé Luis Pseudónimo
Méndez Apellidos
Ferrín
EDITOR: Edición XISTRAL Inscrito con el
número 303/68 en el Registro de Emp. Editoriales.
Volumen (Páginas): aproximadamente sobre 40
Formato 22 largo y 14 de ancho
TIRADA PROYECTADA 500 ejemplares
Precio de venta 35 PB.
Colección en que se incluye Colección VAL de LEMOS
a las 19 del día 19 de 1977.

EL SOLICITANTE,

Manuel María F. Teixeira

Ilmo. Sr. Director Gral. De cultura Popular y Espectáculos.
MADRID.

Fecha Hora Expte. Número
Don , en representación de
la Editorial , inscrita con el número
en el Registro de Empresas Editoriales, ha presentado una instancia
acompañada de ejemplares, solicitando la consulta voluntaria
prevista en el art. 4º de la Ley de 18-3-66 (B.O. e.-19).
EL JEFE DEL REGISTRO,

CONSULTAS VOLUNTARIAS

OBSERVACIONES

=====

AMOR E TEMPO LISO, de X.L. Méndez Ferrín:

En "EPISTOLA A DARIO":

— penúltima estrofa de la primera página::: Fomos nados pra sermos testemuñas

— "Momento último", ???????

— en el poema que comienza "Sentaráme ben chorar nesta noite", segundo verso::

"" "Poñerí irlanda vilanova dos infantes dúas rosas no ferrol de ferro"".

En el poema que comienza: "Atópome coa testa contra o muño",

"Voltan tempos ourizo de reptar e disparos
de angurias decoradas por cregos e trompetas
estampas, e desfiles, e o ñ tempo qñe se para".

En la página dedicada a citas, la última viene a decir, más o menos:

""Es, evidentemente, ^{más} cómodo ...consagrarse al folklóre y a la poesía que sostener
la lucha por la independiencia nacional occitana, etc....."

"historia da masacre". final de la primera página::

.....castelos,
(Mala pedra), e unha festa
do carallo era toda aquela terra

.....

Ver parte "II", "dedicada" a Inocencio III.
parte "III", "dedicada" a asuntos franceses.

....

Por fin, estrofa final:

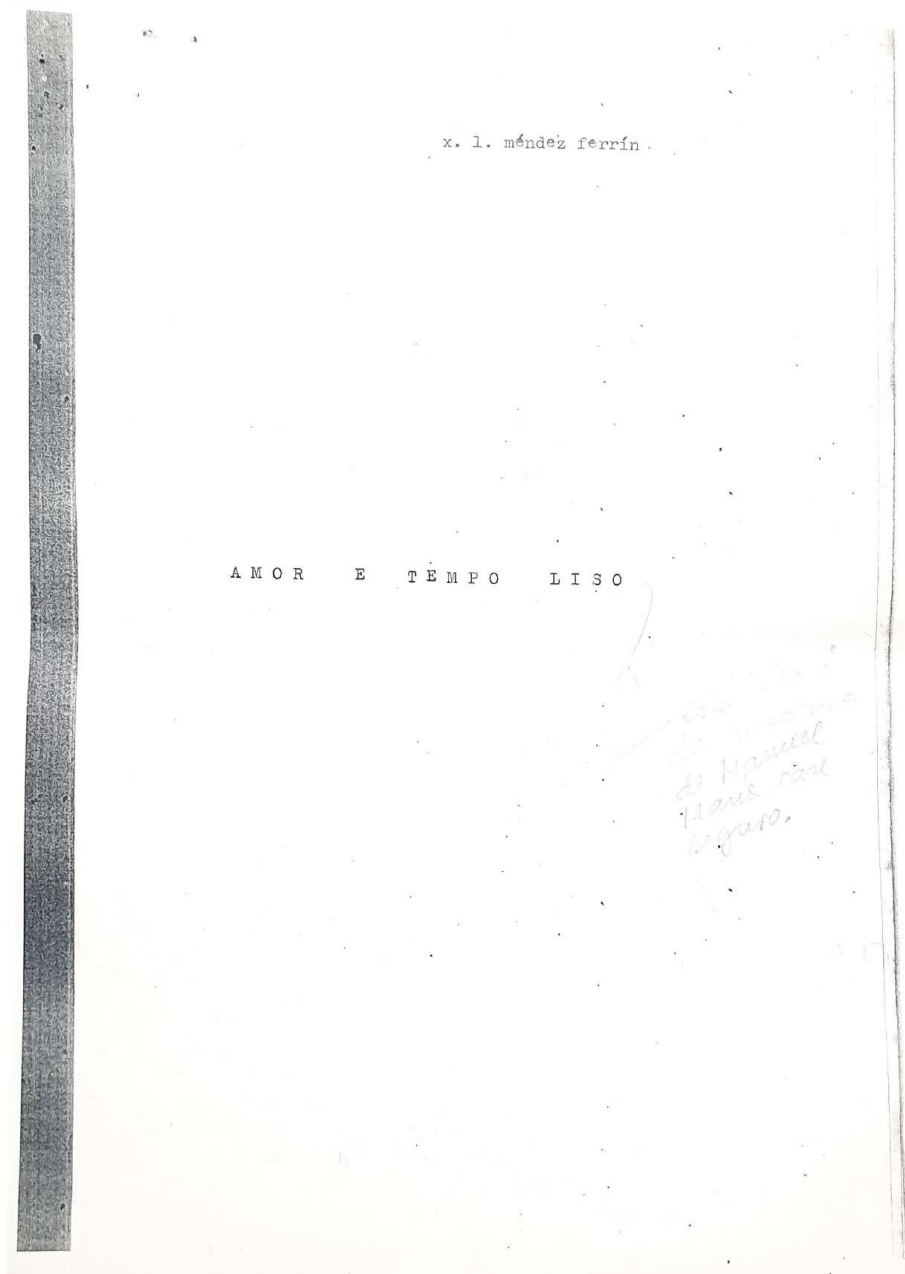
na superficie

(LIBERTADE PRA OCCITANIA!)

de Galicia que desperta

con gardenias explosivas rompedoras no van e ferro proletario en cada ollo....

Nota.-Excepto la parte final, el libro es de un barroquismo extraño.

Tântalo.— Este é o meu castigo, que a miña alma
esteña sedenta coma si fose corpo.

Luciano, DIÁLOGOS DOS MORTOS, 17 - 1 (Meni-
po e Tântalo)

170

Epístola a Darío

Escóitame, Darío, iste pranteo
sobre a borralle dun nosoutros curto
que contón unha presea de creentos
aos que fortuna, no reparto cego,
sóio lle adjudicou borralle e visgo.

Fomos nados pra termos xestos ríspidos,
armaduras e ollos de acibecho
e pra tormentos doces e cabalos
de luz sobre des longas praias gumes.

Fomos nados pra ter por entre os dedos
 cousas redondas, vidros, esperanzas,
e pra considerar gozosamente
xacintos en algunha cabeleira
tal como deixou dito o vello aado.

Fomos nados pra ir lúcidamente
contando cada cousa e vondo o peso
pra lle decir que non aos torpes mitos
e pra, como Lucrecio, non ter medo.

Fomos nados pra sermos testemuñas
da destrución da nosa patria enteira
e pra profetizar tralosamente
que o poder ha cair no pobo, e dállle
outra volta a clamar (nacemos irtos
de orgoleza e servício e desespero)
por Galicia entendida como masas,
crecemento de sí fronte do adverso.

Fomos nados nos anos do cadoiro,
tempestuosa queda cara abaixo,
demolición dun tempo en broeladura,
muros do corazón cunha indecible
crebada de doar, inmensa perda.

Fomos nados, madramos e na loita
 acadamos profundas cicatrices
 e uns certos ollos que, se queren, queiman.
 Polo paso da [redacted] idade fatigados,
 (perdóame, Darío, aí introduzo
 no meu discurso a sombra de Quevedo)
 quedáenos só nas mansas tan doce
 consolo dalgún viño [redacted] e no crepúsculo
 unha cinza implacable que nos cega.

Darío Xohán, poeta irmán pequeno
 que viñeches das oucas e do verde
 silencio das pucharcas e dos ventos
 tristísimos, do cómaro e da lenta
 marcha do boi, valuro, voz contoa,
 contador, co queixume dos arados
 rompendo terra humán, da escura terra
 do corazón de terra do labrego,
 pídoche dende a sombra que me asombra
 (outravolta un poeta sobrancea
 no meu verso, que é cifra de poetas)
 e nos asombra e nos atercece,
 que non ollos pra nós, que nos esquezas
 e non escoites leiros de vencido
 e termos da machada, sexas podra,
 nos ollos xofre descolo manteñas,
 marchas cara a final coa voz en lume,
 dinamita paciente en cada acono.

Convoco en ti, cacáis, a todo un tempo
 que ha vir, á dura, que traírá camelias
 de luz, licores antes non gostados,
 risos, arumes, libros, arroaces,
 cándidas cousas (non se sabe) lisas,
 ledáinos desfiles coroados,
 choupinos, roibóns, efílios, metralletas
 cesantes xa pra sempre, canto esguío
 en solpores de seda, fíos tenros
 do cuspido ao separar as bocas, pólvora

pra celebrar a rendición da morte.

I entremontres to meto no futuro,
Darío Xohán Cabana, deseseporo
de contemplar o que virá de certa
traguido por perseas de borra,
de ferro obreiro o de salitre amargo
coma ti: o zoar da liberdade,
tómero son, nas arbras dista terra

señoras do pasado

"Mon prince on a les dames du temps jadis qu'on peut",

Georges Brassens

e quixenvos moi tristemente a todas
 es que forades rápidamente ou (un pouco).
 unha luz nos lugares do estomacamento
 e tardos coma rodas de bronce, interminables.
 poderosos maldade de roxurdimento e ollos no chan, de amor outido.
 e quixenvos moi escasamente a todas
 porque nas rogandixas de eu cabon ourizos e sufrir é amor
 e nada para o tempo que destróí os ourizos.
 e quixenvos (queróndome) coma un río que fose
 dos meus ollos a vós, as tidas e perdidas,
 límites do amor, esquencidas pra sempre.
 e quixenvos autente, e case non vos quixen
 entre tanto artefacto, construción, mala pedra,
 enviagados nas cousas coma lentos navíos que mainamente esberan.
 Chamo por vosoutres, nomes apenas tatuados
 no valeiro e no fume, e reclamo ísa espacio
 que deixáchedes e que cecáis é globo (de lume e desespero).
 señoras do pasado, damas investigadas a través dos ensosíes
 sobre cabalos nidos, inmóviles no outono de antano, sin bris mesmo,
 merci por un crepúsculo, ou cecáis algún beixo
 ou polos poderosos argumentos do sangue, ou por sorrisos líquidos
 /a carón da magnolia.
 quixenvos lenemente, e mesmamente fúchedes capaces
 de captura dun anaco do sombra de min, e fiquái menos.
 inútil ísta ollada por derriba do tempo que me outorga silencio,
 escamas, arrufías, borralla, meus ronseles.
 quixenvos fuxidío, oh amigas do antonte,
 meu espantoso espello neste solpar que vence.

momento último

"Oíeme, miña Señor amada?"

Cunquero

¿Sintes, miña señor amada, neste intre das trompetas do adéus
cómo a magnolia sobre un matiz espentoso
e ven a tristeza do mundo a pórsome no pubis?

¿Notas cómo a caída do verán sobre as illas
e sobre das correntes do mar que fora limpo arrómbame con forza
e desfigura o xilgarc, oh miña señor deixada?

¿Oíeme, miña señor odiada, cómo se perde o vento
entre as miñas posturas e cómo se me abren pozas verdes nas mans
p pódense ver nelas petroglifos do morto?

¿Decátaste de que a tristeza da despedida era antes da despedida
e que teño ollos de non ter ollos e de que o perdo todo,
miña señor perdida, antes de ser perdida?

¿Ves, miña señor de fume, miña señor de vento,
miña señor de cinza, cómo sedas o vasos e pedras
de silencio, o libros que non houbo e sorrisos mentidos
atravesan o espléndido aire deste cropúsculo,
convócanos a leite?

Porque morro a cada intre e morres, miña
señor de rápidos intreos tamén perdidos,
singlo algunha cousa no fondo dos teus ollos,
pedra casóio ou rosa, e ao avanzar das sombras
pérdome en min e pérdote, e declárote
miña, e un tempo novo empóza.

¿Decátaste, miña señor querida,
que un tempo novo mátanos e que o meu corpo enteiro
navegará nas turbias augas do teu recordo?

Ergúesde, dixo Safo,
máis alto o teito pra min, o esposo,
porque vou entrar dacebaio no téilamo e no escuro
e ñ necesito especies coma cortes de gando moi grandísimos
pra conter todos os dentes, o estremecer luar, as carantofías,
o caer da mañán
eobor dos ollos da miña esposa odiada.

Ven, Cipria, dixo Safo
o amor conturbóume o mesmo fígado
cdeaseque coma o vento rotumba polo monte na oliveira
e quero que padezas o meu ventre sin luz
e me mantofíes amado, armado, irto, azul
polo segredo do esgotamento, espada.

Friaxe, dixo Safo,
púxose no corazón dalgúns paxaros coma morte ou lenzo
de perecer, e fiquéi pombo,
crisantemos de pedra ou túa ausencia, estando.

Máis branca que o leite, dixo Safo,
e permitíu que che vira lanzal coma unha égoa
porque cada mañán déchoeme un fillo de lume e desespero
e grande ourizo.

Íetas son dixo Safo,
as cinzas túas, oh morta antes das bodas,
e nos vermellois leitos do crepúsculo xacen xacintos, broas, duros, doces
camelios derrotados para sempre.

Quero que meus Amigos do ferro e dinamita,
non collidos, que perden os ollos e o pubis moitas noites
detenían un intre paso e puño coma meu señor confucio heráclito
atravesándose entre os dentes do Pastor do Leste.
Meus Amigos poseedores do ferro xunta o pubis
detenían o valeroso puño coma meu Señor Nadador
e digan derramando os ollos no Pai Miño:
"asín pasan todas as cousas". E despoixas
os meus Amigos con facianas e corpos esguios de fouces
sóbor dos lentos ríos protenden acelerar mundo pra nós
e voltan sóbor do peito e concéntrense en núcleo escuro e puño.
A determinación de chorar non impide a fouces
e o puño dos meus Amigos debrazados sóbor dos ríos
cos corpos esguios coma fouces, navíos señen-allos esbarentes
no Pai Miño, que brila confucio heráclito atravesado
nos dentes do Pastor do Leste e quero que os meus Amigos
de ferro non collido disparen dinamita sóbor do río
nunha festa, que celebrou o paso dialéctico de todas as cousas do mundo
co corazón do home, meu Amigo, que entempla o río
sin fin e sin principio. Algúns sin nome, algúns ou dinamita,
poñan fe coma fouces da Fonmíná haxtra a Guardia.

Confucio atrevéusese entre os dentes da mao
e dixo con heráclito, meu señor, "asíñ pasan
todas as cousas". Locan os alciprestes naquela
serén das mil flores composteláns de nadal,
súpeto o vento viróu,e trouxo iso ondear de nubes cegas,
encol da Serra de Outes, por acaso.
Quero por á final da miña historia
con poquebotes, luces fuxidas,
un longo confucio contemplando o devalar do novo
neira polas carreiros de noutrora;
o conxunto dos xenerosos meus mestres
me xulguen unha vez os febrontos despozos
sexan entregues á terra, sexan eles xenarosos,
esipan que eu tiña horror do tránsito do tempo,
que amor era horror do tempo non detido
e que lles fun fidel aos decorridos
da iauga confuciana, irrepotible,
come un can de palleiro é fiel ao amo.

140

Sentaráme ben chorar nista noite
poñeréi irlenda vilanova dos infantos dúas rosas no ferrol de ferro
e os teus ollos infideles no gume do crepúsculo
intentaréi poñerme diante do mío por unha vez
e deixar nas portas bandeiras esfarapadas pimentel e sirgos rotos
sentaráme moi ben chorar e unha paipa
daráme iso ton [REDACTED] o casoy cando fillos de carne miña e non de pedra pómez
desfáñse en abalorios entre os dedos
sentaráme moi ben un arrequizo en leite de metal e só
aí considero entendo e nembargantes
a botella de doceisimo augardento de non ser home xunto á man
sentaráme moi ben descarregar horror a certa [REDACTED] insanía
porque teño un cabalo que nunca tiver e iste crepúsculo
sentaráme ben diante dos ollos cóbragas e detalles de acibocho
que digan son eu só pérdome cinza desesperado vento foula
sentaráme chorar polo meu pasado ou coma alabastro
ergueito nos abrentes illa loubada de cristal cunqueiro
naturalmente naturalmente sentaráme ben paipa e alcohol
doces entregues cousas chines enquistadas lacas e como sedas e cerdeiras
e o negro fonda do viño que perdemos onte
sentaráme de azul o que non digo
chorar e contemplar no teito horrendo que se comba e creba
presencia impar de partes túas que enduxaméis me doches
e súpeto tremendamente macetiofain onda a miña aldeas e os amigos
ou calquera cousa rompida e moi vacía
reclamando cecáis nai ou patria celta ou simplemente pedra
without usura e certos e modiodías
calquera cousa do que non ten sombra
digo que irmáns non teño nista noite
digo que estás a chorar só coma quen canta
e cago o canto contra o gran silencio que estala e trai un tiro no bandullo

Posturas pra copular en homenaxe

110

ponte de luz, carbón, pólvora, e ollos
negros de nenos mortos cravados nas esás do pazo.
ponte de corazón, ladrillo, fósforo
con cincocentas espiráis pra lle chegar ao verde cume i secusadas sedas.
ponte de mar, estrondo, primavera
e mane estremaendo o vaso, amante, no que cantan as sedes doutro tempo.
ponte de contemplar, amor, antigamente
e docisimamente o porder como vides vallas e tirar cos chaqueta cada día.
ponte de ponte; ponte, amiga, en ponte
estrangulando o río no que muxe a urro con carballos, follas.
ponte para saír a saia nova
e tan cursi polo xardín naceránnos nos ollos lúas, vésperas e un xerriffo
/de mel.

ponte de costas, natural e lume
negro polo baixo comoveráche os dentros con arrualla vivo sin vivir
ponte de pel de afluca, de croíño, de hembraire /en mín.
ponedo do crepúsculo sinal coma unha caixa de música ou cordeiras.
ponte de frío, ponte estatuaría.
e cada embate será líquido inmóvil, abril de xade, nódoa de alabastro.
ponte de recurrir, ponte de língoa
e unión, trebón, carne polo discurso, verbas como penascos orballedos.
ponte de viño, en fin, e de cabazo
e tafiamos, amor amor, unha fogaza candeal e ollos pra fiar o lume bo
/e a morte.

bóveda en otero

"ao lonxe a voz do amigo que perdemos
soa ceibe na baruda carballeira."

Otero Pedraza

ao lonxe a voz do amigo que perdemos
soa ceibe na baruda carballeira
ao lonxe a voz do amigo en carballeira
voz que perdemos ceibe lonxe amigo
aí lonxe ceibe en voz a carballeira
lonxe do amigo que perdemos soa
do amigo a voz baruda que perdemos
na carballeira soa ceibe lonxe
lonxe do amigo voz e que baruda
carballeira perdemos soa ceibe
amigo que perdemos carballeira
que lonxe en voz e que baruda soa
do amigo ceibe que perdemos lonxe.

atópome coa testa contra o muro.
convócome a min mesmo coma quen olla un pozo.

Volta un neno perdido
por eóas de fume, por pasigos brancos
tréxico, con tatuxes nas moixelas
e lumes pequenos en cada dedo.

volten tempos ouzizo de reptar e disparos
de angurias decoradas por cregos e trompetas
estampas, e desfiles, e o tempo que se para.

lucon esombros, fórmanse estalidos, arredondóanse lombos
e mandí dime algo tremendamente podra
que me pon no meu sitio.

retorna agora o ira da ira, o tremendo intro
en que perdín os ollos e fíxennos acibeche, cactus e pedra alumbre
e quedéime en ouranxo
fitendo con horror iste río do tempo.

diente de compostela doutro día

"Lembrádevos

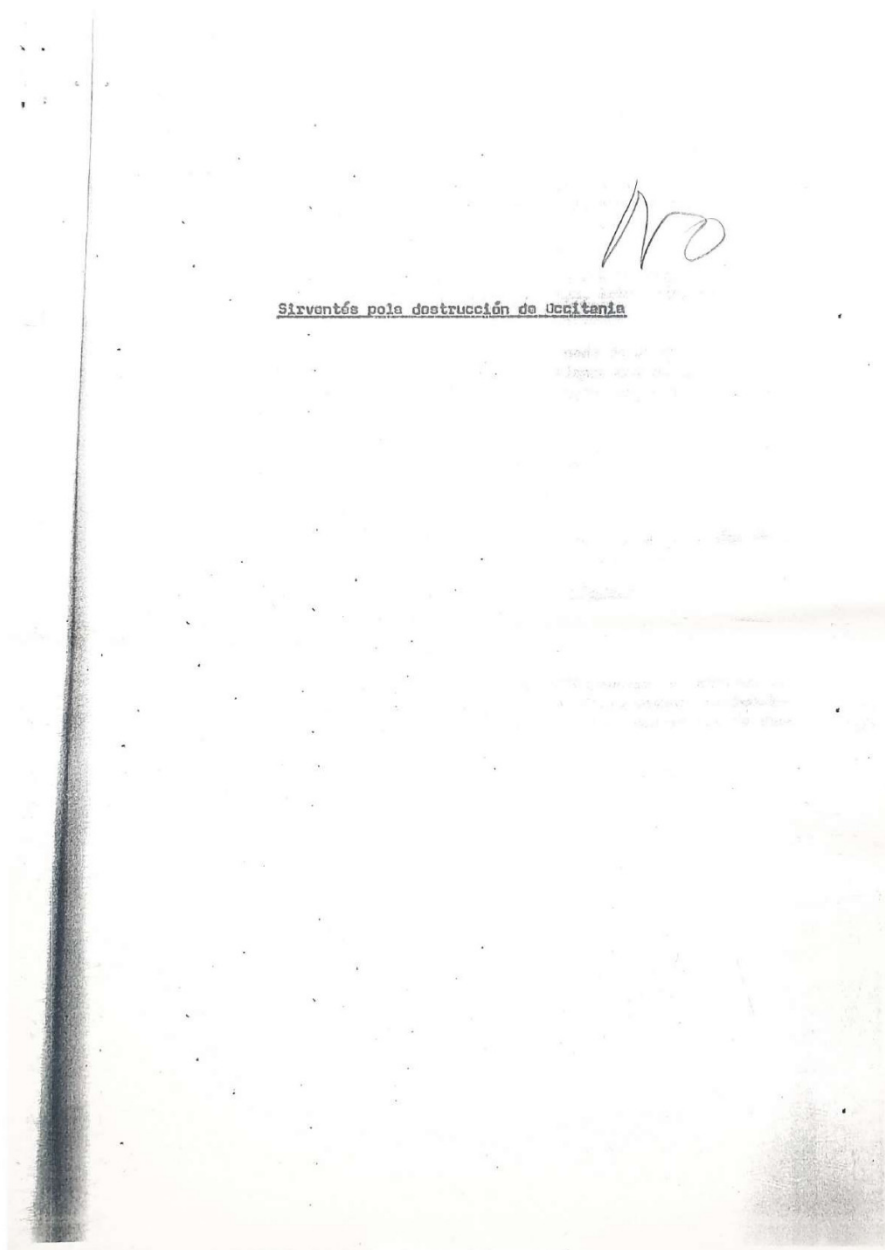
como, no río, batíamos os remos

contra a corrente que non deixaba avanzar?"

mao tes-tung

digo cecís
 con cecís boca de nada
 digo ónde
 estados agora tempos
 doceiramente de antano calo o digo
 por acaso II borthe-au-grand-pie
 con abusivos zapatos e canela de sirgo
 navegando a rúa nova
 estromecida e mesma fronte do mencer
 digo cecís
 con ira tempo arca río
 mansamente da estatua dun gómito
 mirade nista espello
 dunha rúa esquíña clausurada
 zona de xa non ser perdida albedo
 mirada oh vellos
 perdidos acosados aferrados
 cecís estrela cecís intra
 de estrela
 única cousa do universo detida
 sóbor da torre que digo
 estrela única detida sóbor da torre
 e un balbordo de brétema
 descorréndose dende o centro do cor
 amor estabas
 cecís digo estabamos medios
 mortos lugar, aquela noite
 sin cordón buligante torpe n tida
 digo cecís
 díganos vellos somos
 idos sin ter chegada
 procuramos un salto en cego insulto

que nos precipitou sóbor de gumes
inhóspitos de anfe
apeinado díganos ho díganos
como perdímos hora
lurno lanza como Berthe
pasou o cun airifio
sotil ~~compostolana~~ compostolana sombra peracemos
e ronacemos outra
volta noutros.
digo cecáie non digo
digo verba con chumbo e con
arrestres e perdemos
en voltas en espiral en espavento
primavera coutada ferros foron

A cruzada dos albigenses, no século XIII, significou a destrución da unidade occitán. A invasión francesa da Occitania central e o seu xun-
guimento ó dominio real puxeron un termo ó proceso histórico que ton-
día á transformación de Occitania en sociedade nacional

Pierre Fougeyrolles

("Os pobos de Francia", en GRIAL, Vigo, 1969, núm. 26)

Dès 1213, la défaite de Muret et la croisade de Simon de Montfort
avaient porté une grave atteinte au développement de la civilisation
du Midi: à partir du XIVe siècle, le français commença peu à peu à y
devenir l'idiome officiel.

Edouard Bourciez

("Éléments de Linguistique romane", Paris, 1923)

Simon de Montfort ~~minim~~ et ses francs écrasèrent dans le feu et le
sang une civilisation très supérieure à la leur.

Guy Héraud

("L'Europe des Ethnies", Paris, 1963)

Il est évidemment plus commode... de se consacrer au folklore et à
la poésie, que de soutenir la lutte pour l'indépendance nationale
occitane qui aura des ~~conséquences~~ conséquences d'une immense portée révo-
lutionnaire...

Renée Fontan

("La nation occitane", Avignon, 1969)

NO

Donde o corazón
do esairo
do tempo
e dende
a máquina do realizar
mundo pra nós,
no corazón
do país dos barcos e das altas punedás
e dos homiños aldraxados que sorín homes alzados,
mollo o canto no odio a Francie-de-Montfort,
no odio ás armas victoriosas de Francie-de-Inocencio,
no odio ós cristianseimos exércitos de Francie-Über-alles,
e digo, oh xantos de mou:
ESCOITADE A HISTORIA DA MASACRE.

I

Primeiro era Occitania
—oh, oh, na tanto amado!—
xurdindo como apóutigos en con pés frolescidos.
(Lumumba repousaba
no corazón dormido dos homildades servos.)
Oh, cómo o sol humano
ascechaba a estabular, monacal caligrafía morta!
Oh, cómo a palabra decotío abría
en lume os corazóns afeitos a odiar os prados únicos do mundo!
Ha de Dios, que a palabra AMOR
—maldizoda—
ergúese lada, coma un cendal na punta dunha lanza!
Corrupción, Corrupción,
que os homes non castos pronuncien os vocables
dieste mundo (dialecto de Provenza: Lat. Vulg. *VĒC 'LU > vieih).
Alerta oclasia, clas, clan, que novas
palabras relativas a estes eidos
de Guiana, Provenza, Languedoc, Auvernia
afirmen ser apenas doce amargue
marteiro, xogo, estóse acá embaixo!
(Dormitaba Fidel Castro
contido nos ollos húmidos da fame do servo.)
Lado foi o despertar
da aristocracia que apartou as esdidas
teas de araña e endu as alboradas!
Señor, dona, Rimbaud
de Vaqueiras —altas
undez que vanez suz la mar"—, Guilhem
de Poitiers, Rudel, Daniel, Bornel, Peire Vidal,
estremecidas lapas do amador
por enredar tan só: canet, xoguete,
pastorela entre froles, —"vos soplei
prondes n'al vostre xxx servidor"— castelos
(mala pedra) e unha festa
do carallo era xxx toda aquela terra
que limita coa zoca no oriente alpino
e coas landas do medo polo oeste!

Fremoso coma un doncel
ora iste mundo.

*púxeno ben, landas e non
landas, como raie despois*

GUARDAREM
LO LARZAC

Non hai "homo viator" nin misoria de homo.
 Vivemos pra servir Señor
 e pra escocitar reisñor
 e recibir, secadra, algún peñor!
 (Aguenta, servo, camarada, déixao
 que amolezan no campo mentras nos chega a hora!)
 Xilgaros toleiróns,
 aves de touca e límpas
 garcetas loitas que aloumifian almas!
 Librados e ricaces,
 fragmentados, deltados, aparvados,
 señores de Occitania, primeiro año
 sacrificado ó deus de USA-FRANCIA!
 (Agarda, servo. Tío Ho
 vixila. Tente, corazón escravo.
 Virón, virón os días!)

I I

Domino Papa
 Septiesimo patri suo et domino Innocentio divina provi-
 dentia summo pontifici, Múndez Ferrín miseratione divina
 Auriensis Poeta cum debita devotione salutem.

Inocencio-III-Reich, fillo de este lobos
 con alveraz no cu, lagarño arnao,
 Cheing-Kai-Chek con setana, alias
 François Torquemada Duvalier, marqués
 de Guarnika, cuernán de Anti-persoa,
 df., pantasma nefando, qué avdutor
 de orgullo che trabáu na gozra, qué
 esperma-de-querer-ser-eniquilando
 che fecundou os ollos e as palabras?

Sabías ben que era
 cándida rebelión de vida nova
 o que alampaba os allos albigenses!
 Oh, perfeutos, puros, sorridentes, límpas toleradores de rosa!
 Rosas pra vós, pra sempre
 nos vosos nomes e esquecidos nas terras de Os tristísimos.

A alma é luz.
 O mundo é a carne borralia con, que non luz.
 Amemos a Deus, que borralia non é, que é luz.
 Oramus,
 humildemente loubamos a un Deus sin igrexa
 ecochadriño na nosa alma en luz.

(No corazón atarecido de Auvernia
 se xorminando a confusión cordial
 de Camiliño Torres.)

Tolíficos,
 herexes fremosísimos de Albi,
 pó de volvoreta,
 non rozabáde-lo chan cos vosos pés escravos.
 Pombas de carne traslúcida,
 choupiño místicos
 abrollados no estorco de misoria,

línguas do lapa,
(cagalunos tremendo en cada ollo),
aniquilados do Occitania, amigos,

pó
xa
oó.

VIVA ADOLF HITLER! VIVA SIMON DE MONTFORT!
Viva a cultura eclesiástica (e máis "lateinisches Mittelalter")!
(Ei escaso
tolerárono-la doce língas do Roldán
e as palabras armoniosas do Mío Cid Boins Verde.)

ENVOI

Viva a Santa Cruzada
e viva a Cruz Gamada!
Levarémola FE na punta da espada!

I. I. I

—Irmáns amentísimos na ortodoxia francófona,
Bonaparte é Deus?
—Si padre. —Xohana de Arco é Deus?
—O Despotismo Ilustrado é Deus? —Si padre.
—Si padre.
—Hai entón tres Deuses?
—Non padre, son tres grorías francesas distintas
e unha soa República Unha e Indivisible verdadeíra.
(Xacobino,
tecnócratas,
comunistas de palheiro,
neo-rexionalistas,
qué agardades
pra recollé-la palabra de ferro de CHE
e fundirvos co pobo de Occitania?)

I. V

Triste está a patria do Peire Cardenal.
Pedra é o ollo do bon labrador.
Frio é o alento do escravo da terra.
A morte pousa nas cortas desertas.
Compañeiríños curvados,
pequenos homes vencidos sobre os que madra o xasmin
coma un estigma!
Oh, irmáns misérrimos, de teito destellado!
Pobo do aló —e do acá— coa forza antiga
bascoirada do vento.
Bocas vellíñas de moscatel, onde
"li mirau souu crebé" dende hai ben tempo!
Sólo quodades vós fronte ó enemigo...

RESDE NAS FÁBRICAS E NOS VALES DE OCCITANIA
A CONSIGNA DE VIDRO E DINAMITA:
Ergase a liberación coma un chapoo

de lume sobre a patria do traballo.
 Recompónese o rostro escarfeado
 da imaxe maternal.
 Executor: o pobo que non morre
 (campesinos, obreiros, mariñeiros)
 co puño pecho alzado.

I eu
 dende o corazón
 de acaíro
 do tempo compartido,
 Occitania (Vist-Nem que ha ser),
 dende a máquina de realizar
 mundo pra nós,
 na superficie

(LIBERTADE PRA OCCITANIA!)

do Galicia que desperta
 con gardenias explosivos rompedoras no van e ferre proletario en cada ollo,
~~o canto do amor pola patria aldraxada~~
 mello o canto no amor pola patria aldraxada
 e avargónzome
 —home que son—
 do mundo que nos deron.

